

"Hitler rest geen illusie meer..." in Het Parool (27 februari 1945)

Source: Het Parool. Vrij Onverveerd. RRéd. Chef Hoen, Pieter T. 27.02.1945, n° 87; 5. Jg. Amsterdam: Het Parool.

"Hitler rest geen illusie meer.", auteur:Hoen, Pieter 't , p. 1.

Copyright: (c) Het Parool

URL: http://www.cvce.eu/obj/hitler_rest_geen_illusie_meer_in_het_parool_27_februari_1945-nl-1ac650a9-fe33-4768-a5a1-5bc14e9a8543.html

Last updated: 02/07/2015

Na de Krim conferentie

Hitler rest geen illusie meer...

Kleine staten moeten hun conclusies trekken.

Indien men in de Wilhelmstrasse de hoop gekoesterd mocht hebben, dat de meningsverschillen tussen de Geallieerden tot twist en tweedracht zouden leiden, dan moet men zich daar sinds de Krim conferentie wel bitter teleurgesteld voelen. Roosevelt, Churchill en Stalin zijn er in geslaagd een compromis te vinden voor de tere kwesties, die op het ogenblik in de internationale politiek bestaan. Men zal uiteraard moeten afwachten of de getroffen overeenkomsten geen moeilijkheden zullen opleveren, wanneer het op hun uitvoering aankomt, maar op de afwikkeling van de militaire operaties, waarmede Duitsland verslagen zal worden, kan dit van geen invloed meer zijn. Het Rijk moet zich onvoorwaardelijk overgeven en de Geallieerden zijn vast besloten den strijd tegen Duitsland voort te zetten tot het "onwrikbare geloof en den vasten wil" van de nazi's gebroken en het militaire apparaat van de Duitse Wehrmacht aan stukken geslagen en vernietigd zijn. Daarna zal het Duitse militarisme en nationaal socialisme met wortel en tak worden uitgeroeid en alle middelen, die Duitsland zou kunnen gebruiken om opnieuw een poging te doen de wereldheerschappij naar zich toe te trekken, zullen aan de Duitse machtssfeer onttrokken worden. Het doodvonnis werd over Hitler c.s. te Yalta uitgesproken en getekend. De legers van Eisenhower en Zjoeikov zijn bezig het te executeren. Er blijft den Führer geen enkele illusie meer over. Zijn duizendjarig rijk wordt vernietigd en daarmee gaat een hartstochtelijk verlangen van miljoenen gepijnigde, gemartelde, uitgehongerde en in rouw gedompelde mensen in vervulling.

Hoe zal de wereld er na de vernietiging van het Derde Rijk uitzien? Ook met deze vraag hebben de drie staatslieden zich in Yalta ernstig beziggehouden en in het communiqué, dat na afloop van de besprekingen uitgegeven werd, zijn enige aanwijzingen te vinden voor de vorming van een naoorlogse wereldbeeld. Het belangrijkste is hierbij, dat de drie grote mogendheden stellig van plan zijn ook na den oorlog gemeenschappelijk te blijven optreden en in eensgezinde samenwerking te blijven handelen. Gezamenlijk willen zij de grote vraagstukken gaan regelen, waartoe o.m. besloten werd voortdurend voeling met elkander te blijven houden. Slaagt dit plan, dan is daarmee de grondslag gelegd voor een permanenten vrede. Het oorlogsgevaar schuilt immers niet meer in godsdiensttwisten, vorstenruzies of in de hebzucht van de bovenstadjes van kleine staten, maar in de belangentegenstelling tussen de grote mogendheden. Indien deze tegenstellingen verzoend en overbrugd kunnen worden, dan zou de mensheid voor alle eeuwigheid van de ellende van den oorlog bevrijd zijn. Dan wordt het mogelijk om met behulp van de besluiten van Dombarton Oaks een rationele wereldorganisatie in het leven te roepen. Dan zou zich niet alleen voor internationale veiligheid, maar tevens voor internationale welvaart een gunstig perspectief kunnen openen.

Vooralsnog heeft men te Yalta meer aandacht besteed aan de onderlinge machtsverhoudingen en de daaruit voortvloeiende machtskwesties, dan dat men uitgewerkte plannen voor de oplossing van de problemen van wereldvrede en wereldwelvaart aan de hand gedaan heeft. Duitsland zal in drie (als Frankrijk meedoet in vier) bezettingszones verdeeld worden, maar omtrent de vraag hoe Duitsland weer in het Europese bestel ingeschakeld zal moeten worden, is geen opheldering verschaft. Ten aanzien van Polen zijn de Russische plannen en bedoelingen in hoofdzaak aanvaard, terwijl voor Joegoslavië een redelijk compromis tot stand kwam. Van een poging om tot den een of anderen vorm van samenvatting der Europese problemen te komen, is overigens niets gebleken. Staat men toe, dat Spanje onder de reactionaire dictatuur van een aantal generaals en grootgrondbezitters blijft voortleven? Wat gebeurt er met de koloniën van Italië? In welk internationaal verband kan Italië zelf opgenomen worden? Hoe wil men de toezegging, tijdens de conferentie van Teheran aan Oostenrijk gedaan, uitvoeren en welke gebieden zullen dan de Oostenrijkse staat toegevoegd worden om het land levensvatbaarheid te waarborgen? Wat komt er van de Franse verlangens ten aanzien van den Rijn terecht? En hoe stelt men zich de betaling van de oorlogsschade voor? Het communiqué van Yalta stelt vast, dat Duitsland de aangerichte verwoestingen in natura zal moeten herstellen. Betekent dit, dat men Duitsland het reusachtige productie apparaat, dat voor de uitvoering van een dergelijk voornemen noodzakelijk is, ter beschikking wil gaan stellen?

Frankrijks plaats.

Voor het overige leert de Krim conferentie ons nog eens, dat het voor de kleinere staten onmogelijk is geworden om geheel zelfstandig invloed op de wereldpolitiek te oefenen. Zelfs een land als Frankrijk wordt niet in de geheime raad der Grote Drie toegelaten. De Gaulle heeft hierop gereageerd met een weinig doeltreffend gebaar; hij weigerde gevolg te geven aan een uitnodiging van Roosevelt, die hem naar Algiers ontboden had om hem persoonlijk op de hoogte te stellen van de besluiten, die op de Krim conferentie genomen werden. De Franse radio gaf hierop nog de commentaar, dat Frankrijk niet van plan is mede te doen aan de uitvoering van besluiten, aan werker totstandkoming het niet heeft medegewerkt. Een dergelijke houding is een miskenning van de machtsverhoudingen. Voor Frankrijk en de kleinere staten dringt zich steeds meer de noodzakelijkheid op, door onderlinge aaneensluiting een eigen machtsconcentratie tot stand te brengen, die in de wereldpolitiek meetelt. Door de vorming van een West-Europees blok tussen Engeland, Frankrijk, België en Nederland zou dit op doeltreffende wijze bereikt kunnen worden. Want ondanks de grote sympathie, die wij voor onze machtige bondgenoten koesteren, zouden wij ons er op den duur toch moeilijk mede kunnen verenigen besluiten uit te mogen voeren over aangelegenheden, waarbij wij zelf ten nauw betrokken zijn, zonder van tevoren gelegenheid gehad te hebben ons oordeel over deze besluiten uit te spreken.

Pieter 't Hoen.